

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7ECdo/29/2017
Identifikačné číslo spisu:	7998898866
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:7998898866.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej PB Capital, a.s., so sídlom Mlynská 27, 040 01 Košice, IČO: 31 722 296, proti povinným 1/ V. H. (predtým B.), bytom F. XX, XXX XX F., zastúpenej JUDr. Alexandrom Parajosom, advokátom so sídlom Skladná 236/64, 040 01 Košice, 2/ E. Š., bytom C. XXX/X, B. V., t.č. na neznámom mieste, zastúpenému opatrovníkom K. Y., bytom P. XX/XXX B. V., o vymoženie 1.663,58 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 2 Er 1428/1998, dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 25. januára 2013 sp. zn. 14 CoE 201/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Oprávnená nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trebišov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením z 8. júna 2012 č.k. 2 Er 1428/1998-103 návrh povinnej 1/ na zastavenie exekúcie zamietol. Uviedol, že nezistil skutočnosti, ktoré by odôvodnili zastavenie exekučného konania podľa § 57 ods. 1 písm. a) až j) a ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej aj „Exekučný poriadok“ alebo „EP“). Konštatoval, že nezistil, že by povinná 1/ nebola v tomto exekučnom konaní pasívne legitimovaná. Rovnako nezistil dôvod, pre ktorý by exekúciu nebolo možné vykonať. Uviedol, že tie námietky, ktorými dôvodí povinná 1/ návrh na zastavenie exekúcie, mohli byť dôvodom na iné rozhodnutie vo veci samej. Súd prvej inštancie konštatuje, že povinná 1/ proti platobnému rozkazu odpor nepodala, čím vydaný platobný rozkaz nadobudol účinky právoplatného rozsudku a stal sa exekučným titulom. Na základe takto zisteného skutkového stavu a právneho stavu súd prvej inštancie návrh povinnej 1/ na zastavenie exekúcie ako nedôvodný zamietol.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením z 25. januára 2013 sp. zn. 14 CoE 201/2012 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 219 ods. 1 O.s.p. a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania, pretože

nejde o odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie. Nepovažoval za dôvodné tvrdenie povinnej 1/ v odvolaní ani v návrhu na zastavenie exekúcie, ak tvrdila, že je daný dôvod na zastavenie exekúcie pre jej neprípustnosť podľa § 57 ods. 1 písm. g) EP, pretože ani jeden z týchto dôvodov nie je v tomto exekučnom konaní preukázaný a dokonca ani nebol zo strany povinnej 1/ v návrhu na zastavenie exekúcie uvádzaný. Uviedol, že povinná 1/ vznesla iba námietku premlčania judikovaného práva. Odvolací súd dospel k záveru, že ani vznesená námietka premlčania judikovaného práva nie je splnená, pretože exekučný titul - platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť 11. mája 1994 a vykonateľnosť 31. mája 1994. Právo priznané týmto platobným rozkazom mohla oprávnená uplatniť v exekučnom konaní v lehote 10 rokov od nadobudnutia jeho vykonateľnosti, t.j. do 31. mája 2004 v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu sa premlčí, ak sa neuplatní na príslušnom orgáne - u exekútora do 10 rokov. V prejednávannej veci však oprávnená podala návrh na vykonanie exekúcie na exekútorskú úradu 5. marca 1998, pred uplynutím 10 ročnej premlčacej lehoty, ktorá by sa ukončila 31. mája 2004. Nie je teda dôvodná vznesená námietka premlčania práva priznaného predmetným exekučným titulom v tomto exekučnom konaní, a preto nie je dôvod na zastavenie exekučného titulu pre vznesenú námietku premlčania zo strany povinnej 1/, námietka premlčania nie je dôvodná. Námietku povinnej 1/, že je osobou neznalou práva a preto nepodala v zákonnej lehote odpor, považuje odvolací súd za právne bezvýznamnú. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie správne uviedol, že tvrdenia povinnej 1/ uvádzané v návrhu na zastavenie exekúcie sa týkali obdobia pred vydaním exekučného titulu, a preto na ne nemožno v odvolacom konaní prihliadať a z toho dôvodu zastaviť toto exekučné konanie.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala povinná 1/ dovolanie, v ktorom namieta § 237 písm. f) a § 241 ods. 2 písm. a), b), c) O.s.p. Tvrdí, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Súd podľa povinnej 1/ odmietol spravodlivosť, jeho rozhodnutie je v rozpore so zisteným skutkovým stavom. Namieta, že odvolací súd vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Odvolací súd podľa povinnej 1/ neodôvodnil dostatočne svoje rozhodnutie o odmietnutí zaoberať sa argumentáciou o absencii vecnej pasívnej legítimácie a účasti. Poukazuje na neexistenciu skutkového základu vo vzťahu k povinnej 1/. Rozhodnutie odvolacieho súdu je podľa nej zmätočné, ak uviedol dôvod na potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie odlišne, než ho zdôvodnil sám súd prvej inštancie odvolávajúci sa na zachovanie právnej istoty oprávneného na úkor zachovania jeho základných ľudských práv na spravodlivý súdny proces. Pochybenie vidí aj v nepredvolaní ani na jedno pojednávanie. Zároveň podáva aj návrh na odklad vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu.

4. Oprávnená vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie odmietnuť.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie povinnej 1/ treba odmietnuť, pretože nie je procesne prípustné.

7. Zohľadňujúc vzájomnú súvzťažnosť ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok dovolaní podaných do 30. júna 2016, ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní, sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legítimných očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k

nemu sklamaný (viď tiež závery prijaté v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. PL. ÚS 36/1995).

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

9. Dovolanie malo do 30. júna 2016 v systéme opravných prostriedkov v občianskom súdnom konaní osobitné postavenie. Išlo o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým bolo možné - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľoval konštatovaním, že dovolanie nebolo „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nebol treťou inšinciou, v ktorej bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo/92/2012).

10. Z relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť nevyhnutne v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty, a konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo (len) z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci (porovnaj Roseltrans proti Rusku, rozsudok z roku 2005). Vo veci Abdullayev proti Rusku (rozsudok z roku 2010) ESLP zdôraznil, že v záujme právnej istoty zahrnutej v čl. 6 Dohovoru by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných, hrubých a podstatných väd. Podľa názoru ESLP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory [viď napríklad Sutyazhnik proti Rusku (rozsudok z roku 2009) alebo Bulgakova proti Rusku (rozsudok z roku 2007)]. Princíp právnej istoty tu môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009).

11. Pri uplatnení tézy vyplývajúcej z rozhodnutí ESLP, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, treba na prípady možnosti prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na výnimky z tejto zásady. Aj Občiansky súdny poriadok takto upravoval podmienky prípustnosti dovolania a prípady, v ktorých bolo možné právoplatné rozhodnutie napadnúť dovolaním, považoval len za výnimku zo zásady jeho záväznosti a nezmeniteľnosti. Právnu úpravu, ktorá stanovovala podmienky, za ktorých sa mohla táto výnimka uplatniť, nebolo možné v žiadnom prípade vykladať rozširujúco; namiesto tu bol skôr reštriktívny výklad.

12. Majúc na zreteli vyššie uvedené, dovolací súd posúdil prípustnosť dovolania povinnej 1/ ešte podľa ustanovení O.s.p., účinných v čase podania dovolania. Na odôvodnenie tohto svojho záveru dovolací súd stručne (451 ods. 3 CSP) uvádza nasledovné:

13. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

14. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu boli upravené v ustanovení §

239 O.s.p. a § 237 O.s.p.

15. V preskúmvanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu bolo prípustné, ak ním bolo napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu [§ 239 ods. 1 písm. a) O.s.p.] alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska [§ 239 ods. 1 písm. b) O.s.p.]. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. bolo dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) išlo o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

16. Dovolanie povinnej 1/, ktoré smeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu nevykazuje znaky ani jedného z uznesení uvedených v ustanoveniach vymenovaných vyššie. Prípustnosť dovolania preto z ustanovenia § 239 O.s.p. vyvodit' nemožno.

17. V súlade s ustanovením § 242 ods. 1 O.s.p., ktoré ukladalo dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nebolo prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, bolo postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia (išlo tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku vecí právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

18. Povinná 1/ procesné vady konania podľa § 237 písm. a) až e) a g) O.s.p. nenamietala a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

19. Povinná 1/ zastáva názor, že postupom súdov jej bola odňatá možnosť pred súdom konať. Pod odňatím možnosti pred súdom konať sa v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. rozumel procesne nesprávny postup súdu znemožňujúci realizáciu procesných oprávnení strany sporu, ktoré mu poskytoval O.s.p. [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

20. Pokiaľ povinná 1/ vyvodzuje existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. z toho, že súdy vykonali „dokazovanie“ bez nariadenia pojednávania a v jej neprítomnosti, ide o námietku neopodstatnenú. Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. V súvislosti s tým najmä skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania. V štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie - postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín a príloh. Vzhľadom na to sa toto oboznamovanie s obsahom listín, posudzovanie splnenia podmienok konania a tiež predpokladov, za ktorých možno vyhovieť žiadosti súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní a za

prítomnosti oprávneného a povinného. Namietaným postupom súdov nebola preto oprávnená 1/ znemožnená realizácia jej procesných oprávnení.

21. Povinná 1/ v danom prípade namieta nedostatok riadneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, resp. jeho nepresvedčivosť. Tu dovolací súd pripomína, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (porovnaj I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

22. Na záseade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „ inú vadu konania“ (teda nie zmätočnosť) zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“.

23. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“). O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

24. V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť uznesenia odvolacieho súdu s potvrdzovaným uznesením vytvára ich organickú jednotu. V odôvodnení napadnutého uznesenia odvolací súd stručne uviedol čoho a z akých dôvodov sa oprávnená domáhala výkonu exekúcie, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil ohľadne zamietnutia návrhu na zastavenie exekučného konania.

25. Obsah spisu preto nedáva podklad pre taký záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu povinnej 1/. Za procesnú vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

26. Namietaná „ iná procesná vada“ bola síce relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), avšak rovnako ako namietané nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) mohla byť však úspešne uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní vid' konštantnú judikatúru najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011.

27. Právnym posúdením veci súdom (aplikáciou hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav) sa vo všeobecnosti strane sporového konania neodníma možnosť uplatnenia jej procesných práv v zmysle citovaného ustanovenia. Právne posúdenie zisteného skutkového stavu,

ktorého prípadná nesprávnosť mohla mať za následok vadu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. spočívajúcu v nesprávnom právnom posúdení veci, ktorá vada ale prípustnosť dovolania nezakladala podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

28. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolanie povinnej 1/ proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. a ani podľa § 237 O.s.p. prípustné. Preto najvyšší súd jej dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ O.s.p.).

29. Keďže dovolací súd odmietol dovolanie povinnej 1/ ako (objektívne) neprípustné, je neopodstatnený tiež návrh povinnej 1/ na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia podľa § 444 ods. 1 CSP a dovolací súd nie je povinný o ňom rozhodnúť osobitným výrokom (k uvedenému porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 31. marca 2016, sp. zn. 3Cdo/616/2015).

30. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.